

Rom 16, 1-2

1 og 2: Jeg anbefaler dere vår søster Føbe, som er menighetstjenerinne i Kenkreæ, for at dere kan ta imot henne i Herren på en måte som er verdig for de hellige. Og støtt henne på de områder hun kan trenge hjelp fra dere. For hun har vært en hjelper for mange, også for meg.

Føbe var den som brakte med seg fra Korint dette dyrebare brevet til Rom. Det ser vi av den gamle underskriften på hele dette brevet. Apostelen kaller henne "vår søster". Benevnelsen bror og søster er tatt fra vårt jordiske slektsforhold, og brukes i menigheten til å gi uttrykk for det åndelige slektskapet som eksisterer mellom Guds barn. De er født på ny til Guds barn og Jesu Kristi brødre og søstre. Dette viser hvor sterkt de kristne er forenet, og hvor høyt de da også bør elske hverandre innbyrdes. Hvis alle kristne virkelig er brødre og søstre, så må de jo ikke la noe som helst kunne ødelegge deres innbyrdes kjærlighet.

Men Paulus fortsetter: som er menighetstjenerinne i Kenkreæ, eller egentlig: "som er diakonisse i menigheten i Kenkreæ". Her ser vi at diakoni allerede var en etablert tjeneste i den kirken apostelen Paulus opprettet. Vi ser også at det altså ikke bare var menn som var utvalgt til å tjene de fattige og syke, såvel som menighetens mer ordinære behov (Apg 6: 1-6), men også kvinner. En tjeneste jo også kvinnen vanligvis har spesielle anlegg for (konf. 1Tim 5: 9-10). Og hva er det Paulus nå har på hjertet? Jo, at de kan ta imot henne i Herren på en måte som er verdig for de hellige. Det er måten de tar imot henne på, han er opptatt med. At det ikke bare skal skje med vanlig gjestfrihet, men som et lem på Kristi legeme, en søster i nåden. Det er dette som er å "ta imot henne i Herren". Og støtt henne på de områder hun kan trenge hjelp fra dere. Slik skal de troende i inderlig kjærlighet omslutte hver éneste bror eller søster i nåden. Her føyer Paulus til alvorlige ord, når han sier "som er verdig for de hellige". Det er ikke verdig for de hellige å ta imot en Jesu venn i kald likegyldighet. Herren setter jo sine høyere enn englene. Ja, de er Kristi "brødre" og "medarvinger". Og på den siste dag skal dommeren si: "Alt det dere har gjort mot en av disse mine minste brødre, har dere gjort mot meg".

Vel kan de hellige være både fattige og foraktet. Men de er likevel Guds folk, Guds barn og Jesu Kristi brødre. Derfor skal vi møte dem i stor kjærlighet. I tillegg til dette, som jo gjelder alle Guds barn, nevner så også Paulus ennå en grunn når det gjelder Føbe: For hun har vært en hjelper for mange. Med stor nidkjærhet hadde hun med sin kjærlighetstjeneste forsøkt å være til hjelp for brødrene i deres nød. Også for meg føyer så Paulus til. Vi vet ikke på hvilken måte Føbe hadde vært til hjelp for Paulus selv. Hun kan ha hatt mange muligheter hvor hun har tjent ham. Enten med å bidra til å underholde ham, eller med personlig hjelp på reisene hans, i sykdom eller i andre vanskeligheter. Alt dette nevner nå Paulus bare for å påvirke de romerske kristne ennå sterkere til å vise henne all mulig omsorg.

Men legg altså spesielt merke til hvordan det framfor alt er kjærligheten vi ser dokumentert gjennom disse to versene! Her skriver denne store apostelen, Paulus. Og han bruker så mange ord utelukkende for at denne lille, enslige kvinnen skal bli godt mottatt av de kristne, og få oppleve deres kjærlighet og omsorg. Det var tross alt ikke hennes liv eller sjel som stod på spill. Bare en tilfeldig hjelp og omsorg. Likevel er denne store apostelen så opptatt med, og skriver så mye nettopp om dette. Å, måtte vi alle speile oss i dette eksemplet! - Men den samme kjærligheten stråler også fram fra den rekke av hilsener som nå følger.